

„Waarom niet?”

De knaap trok de wenkbrauwen op, glimlachte een tikje geringschattend, zei snel:

„Nog al glad, geen centen.”

„O.” Van Leeuwen peuterde nerveus aan het pluche van zijn stoel. Had hij kunnen weten, want de jongen studeerde uit een beurs. „Wil je rooken?” „Graag meneer.” Van Leeuwen hield hem zijn sigarettenkoker voor.

„Kijk es.” „Dank u.”

„Ik zal eens wat voor je spelen,” zei hij toen, opstaand. Hij ging naar de piano in de andere kamer en begon. Ineens was Freek alles vergeten. Het was of de klanken in hem vielen, of hij er altijd op gewacht had. Alles vloeide ineen. Hoe lang het duurde wist hij zich niet te herinneren, maar ineens was het weer stil.

„Vond je 't mooi?”

Freek knikte.

„Dat was Chopin.”

In de gang sloeg de klok vijf uur. Freek sprong van zijn stoel op. „Ik moet weg.” „Je moet nog eens komen,” zei Van Leeuwen haastig. „Wil je?” De knaap knikte. „Goed, volgende Woensdag?” „Graag meneer.”

II

Freek's bezoek had een vreemde ontroering in hem te weeg gebracht. Hij herinnerde zich scherp hoe hij zich, na het korte gesprek met den jongen, hopeloos ellendig had gevoeld. Hij was verbitterd geweest over zijn plotselinge zwakheid, zijn stommititeit zich zoo bloot te geven. Zelf had hij zoo de oude wonde weer opengehaald.

Den volgenden morgen was hij wakker geworden met een barstende hoofdpijn. Hij had Marie verzocht naar school te telefoneeren, dat hij ziek was en niet kon komen. Hij was laat opgestaan, had den dag doorgebracht met van den eenen stoel op den anderen gaan zitten.

Toen was het onverwachte bezoek aangekondigd. Het had hem gejaagd en warm gemaakt. Nooit was iemand hem tijdens een ziekte komen opzoeken. En plotseling was hij alles vergeten. Ook zichzelf. Toen de jongen binnentrad, links, onzeker nog, was eensklaps een bijna schrijnende teederheid in hem gekomen. Het gelukte hem het te verbergen, hij was volmaakt rustig en vriendelijk. Later, onder het theedrinken hervond hij zijn kalmte. Maar diep in hem sidderde iets. Het bezoek had hem geheel